

קה וקיסריותו, מתחת לדגלים המקודשים, לשמע תרועות השופר.
הוא התרגש. תחושת הרגע חנקה את גרוי נו. נפשו אמרה הידרד.
זה היה נורמלי.

ך אני, כפי הנראה, באמת לא נורמלי. באמת-באמת. כי אני ראיתי משהו שונה לגמרי. **ראיתי קיטש מוזנומנטלי.**

ראיתי הצגה כל-כך מגוחכת, כל-כך גרוטסקית, עד שהיה נדמה לי, לרגע, שהומריסט עליו מציג לנו להטוט קולנועי, מעין פוטומונטאז' נייד. בהרכיבו את ראשי שלי שיית האישים על גופותיהם של שלושה קומיקאים. **בעוד שנייה, אמרתי לעצמי, הם יתפרצו בי צחוק, ותתגלה המהתלה. איזו מתיחה, חתיחה!** (המשך בעמוד 16)

בצעדים מדודים וחגיגיים, לעבר חדרהאובל. מסד.

אני יודע, מעמד זה היה צריך לרומם את לבי, להפעים את נפשי. הייתי צריך לקרוא הללויה, או לומר "ברוך שהחיינו והגיענו ליום הזה". **זה היה נורמלי.**

ולראייה: משוררים ופרשנים, ואפילו עיתונאיות, הת' מוגגו בימים שלאחר מכן, יום אחר יום, בחדווה מתמשכת. אנשים רציניים ונאורים השתפכו בעמודים שלמים, כשריו מכונות-הדפוס נמהלת בדמעות-ההתרגשות. מוספי ליל-שבת שמו את התמונות המרגשות בשער. אין ספק: האדם הישראלי הנורמלי חש בגדולת הרגע. אוניו היו כרויות למשק כנפי ההיסטוריה. הוא ראה את מלכת היהודים צועדת בין קיסר אמרי

הגיע הזמן להודות ולהתודות: אני באמת לא נורמלי. בחיי. **גיליתי את זה כאשר הסתכלתי במסך הקטן, וראיתי מחזה מיוחד כמינו.**

חיילי הילהנחיתה של ארצות-הברית, במדים מפוארים, ונשאו דגלים.

ואחר-כך ירדו שם (מימין לשמאל) ריצ'ארד ניקסון, גולדה מאיר ופאטרישה ניקסון. דיק, פאט וגולדה. הם ירדו בהילוך מלכותי, כשהוד המעמד זוקף את קומתם, וזוהר החווייה מאיר את פניהם באור פנימי. **ההצגות הרוענו לכבודם, משרתים ומשרי תות עמרו דום, והשלישייה הקיסרית פנתה,**

מלכת הקיטש

גולדה מאיר בין ריצ'ארד ופאט ניקסון בטכס המלכותי (למעלה), סצינה מלכותית של הבאלט על הקרח (למטה)